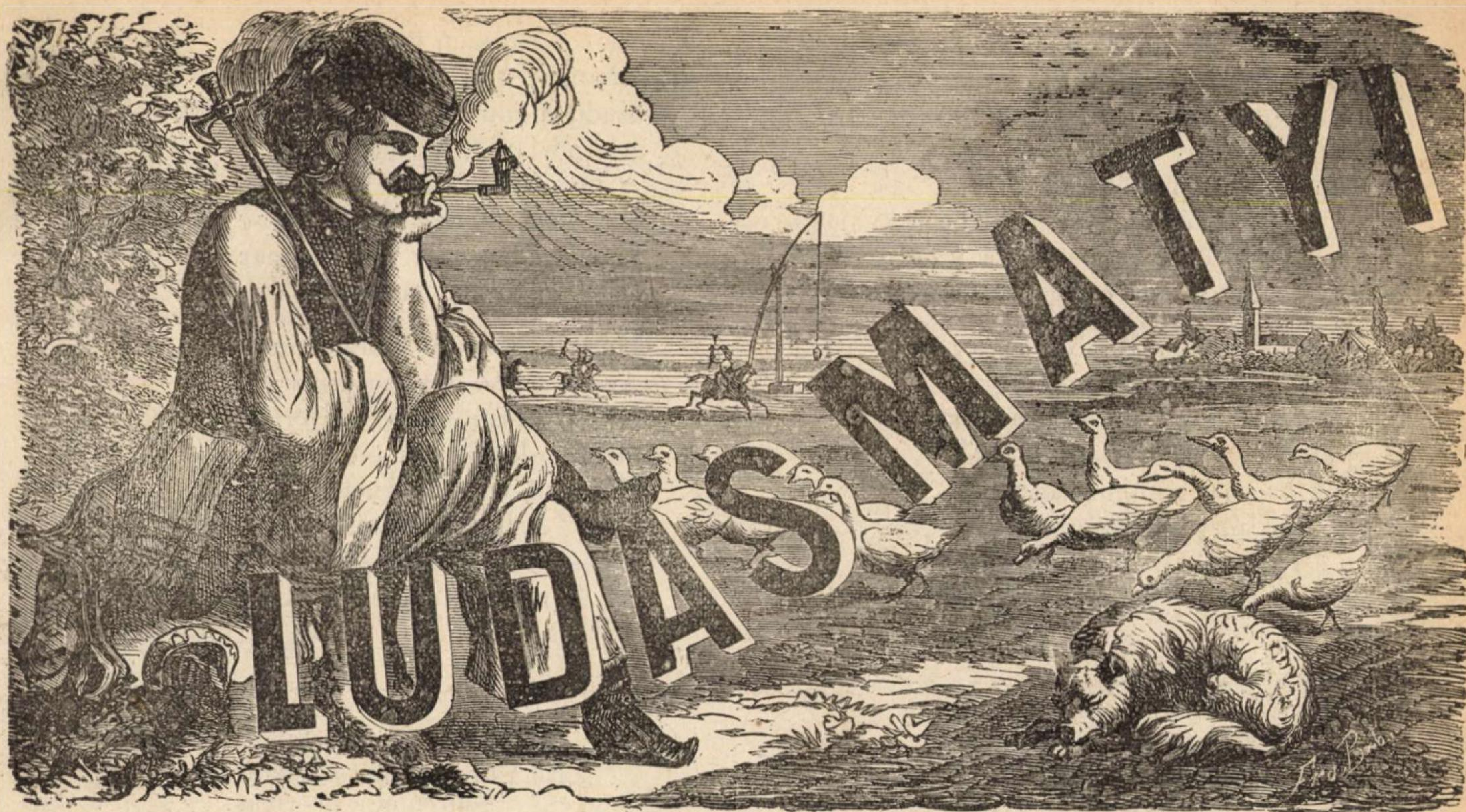


V. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.

Pest, nov. 26. 1871. **48. szám.**

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda: VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Furcsa állapotok!

Már az igaz, senki se lehet
Oly tütő-vak, hogy tagadja:
Hogy innét is, szintugy miként túl
Nem jól húz a kormány vadja.
Ha ez az a sokszor emlitett
„Mindent nyertünk-féle vivmány,"
Akkor ugyan gyönyörködhetik
Az összbirodalmi kormány!

Mióta az áldott közösügy
Tenger áldása boldogit —
Ugyan foltozzák az alkotmányt,
Mert ki lyukad hol ott, hol itt!
A multkor a morlák parasztok
Bökték ki, most a horvátok!
Jámbor csehek! gondoltátok-e
Hogy ez következzék rátok!?

Hanem izé .... mondanék egyet
Ha már meg van a paritás —
Ugy hozná ám magával rendén
Az áldott opportunitás:

Hogy ha buknak Bécsben, nálunk is
Bukjanak, igy nem lesz csorba ...
Kerül elég minister, vegyék
A sok mamelukkot sorba!

Ott túl, hányszor boldogult már meg
Egyre-másra a kabinét?
Sőt a főmogul, Bájszt uram is
Lepasszolt, 's Gyula úr innét
Mitőlünk lépett a főpolczra,
Nem tom, vajjon meddig marad?
Szent, hogy tovább nem, csak addig mig
Elegendő babért arat!

S hogy teremjen számára elég
Babér levél, vagy borostyán —
Arról a csehek gondoskodnak
S lesz fürtös fején akarhány!
Szép is lesz az a borzas buksi..!
Jaj, — megbomlik a Deák-kör
Örömében, — s beéri vele
Reggelire egy pár ökör!

Osztán meg túl mért nem Holzgethánt
Tevék miniszterelnökké?!
Reménylem, ő sem adott számot
És nem is adand örökké!
Miként főfő finánczságáról
Menyus ur nálunk nem adott,
S lám a jöttünk-mentünk számadás
Mellett mégis hogy felkapott!!!

Ott túl mégis rendesebben megy
Ha el nem akad a kerék,
S ha elakad, hát lemondanak,
S uj állja helyét, — s ez derék!
Nálunk ha egy minister el megy
S kitoldják úgy a miként volt,
Van a lomtárban elég olyan
Doktor Pauper-féle folt!

Szóval egészen úgy kellene
Lenni itt is, a miként túl,
Hadd menne itt is k . . . . nyjába
A kabinét, ha megavul;
A toldás-foldás, csere bere
Vásári czigány mesterség!
E mellett bizony igen hamar
Kitelik ám az emberség!

Hanem bármint iparkodnék is
Az a túlfelőli rajxrá'̧t,
Olyan körmönfont hadsereget
Mint nekünk van, össze nem ád!
Bármint virul a dualismus
Vagy a birodalmi egység:
Nem kalapál össze olyat, mint
Nálunk a mamelukk többség!!!

Nagy Bőgős.

Hasli Muzes thodomángyus, phulitikális és khültüi levele.

Matyilében!

Thodom, hodj miutátu fugvást nem irum phulitikális levelet, hát kezdessz the elkheringetni: asztasalavári bugyogójú lódferthálon khijavitutt Jerusálembű szalajtutt Hasli Muzes theremboráját.

Khérem thégedet békességre, csillapitcs a te haragudat azun szép gondolattyátul, hodj a Hasli mihelt edj khicsinség helre verekhedte mogát, hát mindent khifugja phutulni.

De lássonk a dulughuz . . . .

Hodj bűrkhereskhedésböl gyüttem phesti vássárrul haza, hát kesztem bele betőzni ojsági lapukba, s uttand olvasuk hodj: Gráf therebesi verebesi Ondrási miutátu fogvástúta cseh-ögyekkel fuglalkuszta, egészen van — — csehöl, azaz; felülthette mogát arra a phulitikális phoripára, mel ürükűs bitongságában angyi lovag miniszter oraságuk fogáját khirogdusta már . . . .

Szegin nemcs Gráf! szegin terebesi verebesi oraság! khérdem: ugyan mit vétkeszhetted te ollan nagyutt, hodj megunsz az élethüdet, s ölöd magadot khütüfik és kontárszár nélköl ollan phoripára, mell — miotánd mindenünnen megbokrositották, horkholva csatangulja az absoluthizmus khüdbe borolt mezején?

Vadj tholánthán tetszik ez neked, s csopán hioságbul akarud nagy nevére szert tenni, hodj irjék rulad khözösügyes Chassandra khumidiát edj khis változatussággal ojabb khiodásban? . .

Nu, jú, eredj, isten veled!
— De e nuthát el ne feledd:

Ondrási ur khemén jerek,
Nem khül ü néki a nyereg,
Szürén öl a phoripát:
Uda se nézi a bajnok, —
Pest-Bodán hodj mit akharnok
Arra bizon mit sem ád.

Vágtot' vagtot — s más határba;
A cseh-kromplit mind khivágja,
Min a tut khitelelné.
Hasztalan fenyiget ütet
Csüsz Rigel, ki asztat s ütet
Torisznyára fülszedné.

Hej Ondrási! hej Ondrási!
Jú lesz a lurul leszállni,
Mert bizon még meglehet:
Rád becsölnek burgunya kárt,,
S kérik érte thiszta bózát,
— — Mit a hét vezér vetett.

Phersze mink nem fogonk udaadni eszt a thisztabozát, nem bizun, még csak a khurpáját sem. Hanem azért mégis megtürténhetik, hodj nadjun sukba fugja a prucessos kherölni nekönk, s e miatti mélthu haragjában valami prukátur (a mi czigánbul is khitelhetik) ogy hajint Ondrási ur nyakába (ha még ekkur él) a phürkültsiget, mint ahugy eszt — — Lurinál szukthak.

Azumban ogy látok hodj jú lessz ha abba u hagyok errül thübbet irni, mert khezdem epés lenni. S ogy hhinézni, mintha már is a — moszkhára vezetnék engömet.

Tehát — pax tibi Ondrási!*)

Jáger thürvéneket is kheresztöl vittek már országdjölésen. Mondhatok, hodj djenerő kkis thürvén! Van ogy szerkesztve: hodj a kinek khevis birthuk van, annak semmi se nem járja vadászacbul, szegin thekinthetes ór és phorosztember thartya füdet csopán azért, hodj edjedöl verebesi oraságuk mulathassanak magukat.

*) Még most is thodom djenerő lotinsággal élni. H. M.

Phersze idj okaskogygyák magokat ezek az oraságuk: minek a phoroszt khezébe poska? thegyen ü asztat le, ha még annyira khivánna is mogát avval molatni, elégedjen ü meg avval, a mit adonk khezébe akkur, midün az egyedöl szent khüzüs-ügyi harczban khüdünk ütet — ágyó nilkül, cshütürtüküs mitrajlüszükkel — miszárszikre.

No hiszen, majd is lössz már ezotánnra Ondrási oraságnak bű vadász molatság, és nem szorolja mind eddig veréb lővöldözésekre. Igen, nem lesz ki ellöjön a vadat elöle, s igy Phulszki Froncz urrában találja rúkát, a kis Kuba thurzumburz szokálában márcziosi südű nyólat, Varmann hojában vadmalaczut. Phoczulai zsumbikus szümüldükében bibicz tujásukat, Thót Vilmus khücsügüs kolopján gúlyafiszket, — egy szúval: ha Bicsbül haza rándulja, nem khöl nekhi a jüpre se menni, csak a Deákkhürben feltholálhattya minden nemü nemes molatságut.

Éphen be akarek ittend zárni az én levelét, mikur vadász thürvénekrül szolva eszembe jottya, hodj: az idén a khukuk madár khapta fényes privilégiumut edjébb madarak küszt, mert ütet is khiemelnek thilus vadak khüzé. Erröl jottya eszembe osztand az is, hodj bizomosan azért nyert ü privilégiumot, mert a mult választásukkur valamelyik jubb uldali khipviselünek khedvére egészen husszan khiobálttha. Lehet, hodj H a r k á l y i n a k, a ki szintén állja a szárnyasuk surában, eléggé khedvére szóltha; de bizon Hurváth Dümének á demukrata bokrok khüzütt csak ennyit khi khiáltotta: kukuk ! (1) kukuk! (2) kukuk! (3) Azért fidjelmeztetek jubbuldalioraságukat hodj: a választási türvénekэt még mielübb elruntsanak, vagy ha nem — hát khérjék Ungvárrol iles thül tiseket,**)

Hasli Muzes, m. k.
madjár izraelitó natorál pioet. —

Legujabb kabinét pletyka!

Lónyai gróf a Deák-körben elvégezvén beköszöntőjét, tüstént Kerge Palit látogatta meg; szóbeszéd közt az adóbehajtásról is megemlékeztek. — Lónyai kérdé hogy vajjon meg vannak-e még a pénzügymini sterium tutelátusa alatt az ő általa importált a d ó v é g r e h a j t ó k?

Igen, meg vannak, válaszolá Kerge Pali. —

Hát osztán mit csinálnak? kérdé Lónyai. —

Huzzák vonják a népet. —

És te nem sajnálod a népet? nem tudod ezeket a húzó — vonókat elcsapni? vagy más módot kitalálni az adóbehajtásra, vagy ezek helyett másokat alkalmazni, tudod-e hogy jön a követválasztás, s majd ez is nagy argumentum lesz ellenünk!

Tudom én mind ezt — válaszol Kerge Pali — hanem valahányszor elakarom őket csapni, mindig egy régi adoma jut eszembe —

Hogy — hogy?

A régi világban egy zsarnok földes urnak volt egy ispánja, ki szüntelen lopott, az uraság sokszor rajta érte, — végre megunván a dolgot azt mondá: hogy ha még egyszer lop, olyan büntetést szab reá, milyet még sohse látott. — Az ispán ujra lopott, — Ekkor az uraság béreseivel levetkőzteté az ispánt meztelenre, kiviteté a nádasszélre, megkötteté egy fűzfához kegyetlenül, persze hogy rögtön ellepték a szúnyogok, s csipték irgalmatlanul, az ispán pedig keservesen jajgatott.

Végre az uraság megsokallván a dolgot, azt mondá a hajdunak: menj oda, hajtsd el róla a szúnyogokat. —

Ne hajtassa el nagyságos uram — nyöszörgött az ispán, — m e r t a k k o r m é g é h e s e b b e k j ö n n e k. Fiat applicatio. —

Kivonat.

a pesti első kath. kaszinó jegyző könyvéből 1871, november 24. gyülés tartatván, gróf Kiczráki Janó elnöklete alatt, jelenvoltak: az összes választmányi tagság. — Dr. Pauper czédula hordó, — páter Lóbél de Szigetujfalu mendikás, mely alkalommal:

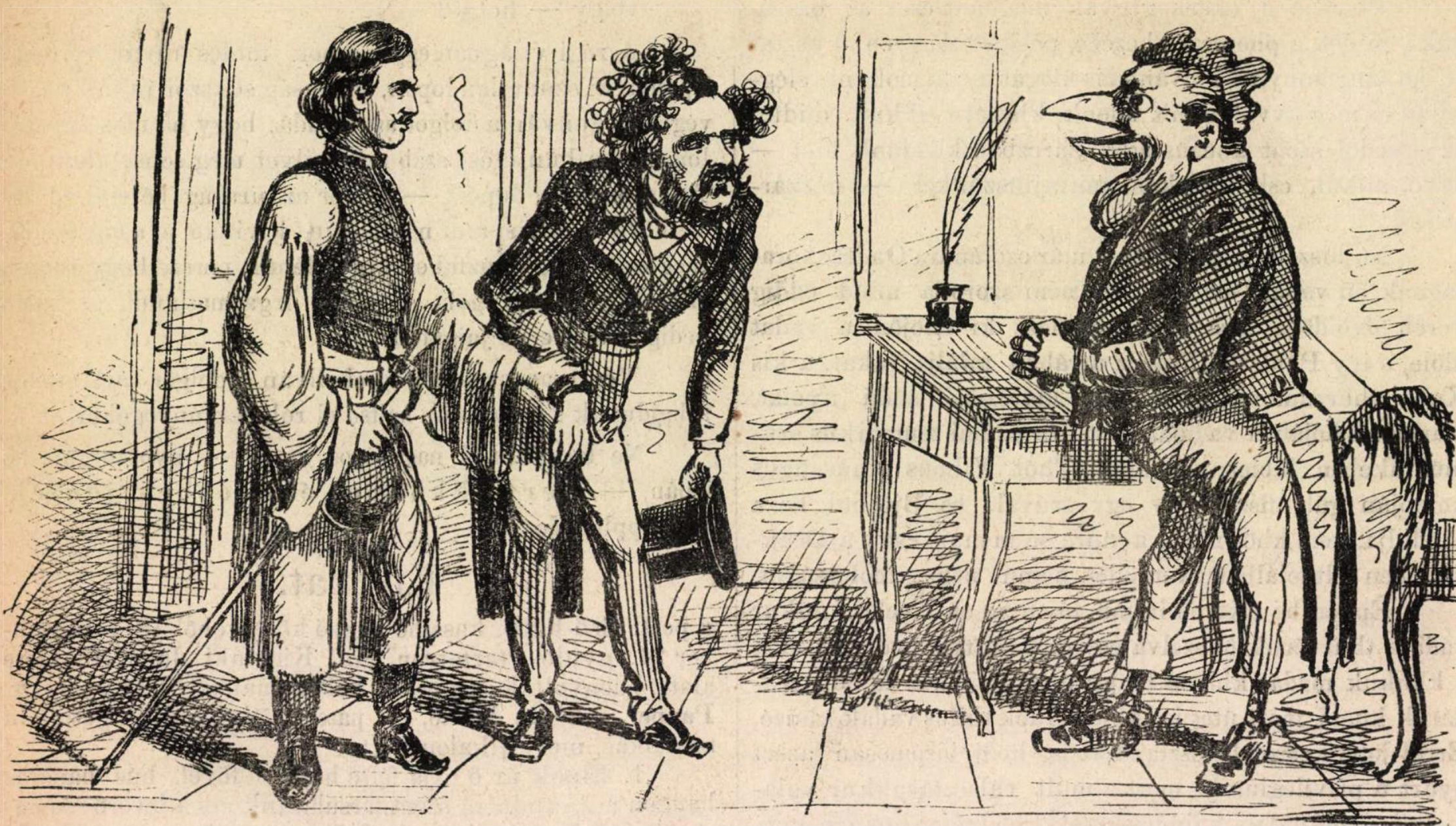
1. Elnök úr ő exja félre hajtott fővel, hús bánatos hangon adja tudtára szent társulatunknak a leverő szomoru hirt, mely mint egy kárhozatos csapás nehezedik az egyedül idvezitő és csalhatatlan katholikus anyaszentegyházra, ugyanis a magyar ministerelnöki állomásra az e r e t n e k k á l o m i s t a g r ó f L ó n y a i M e n y h é r t n e v e z t e t e t t k i, (általános elszörnyüködés, Szilágyi Virgil keresztet vet. Lonkai Antal azonban még az általános elszörnyüködés között is rá ér Szilágyi Virgilt figyelmeztetni, hogy mikor felejti el már tökéletesen azt a kálomista eretnekséget, mely arra készteti hogy balkézzel veti a keresztet) s ez még nem elég, hogy ilyen eretnek kálomista ül azon ország miniszterelnöki székében, mely a S z ü z M á r i á n a k van ajánlva, még azt a terhet is rá mérte az egyedül idvezitő anyaszentegyházra a kitanulhatatlan örök bölcs isteni gondviselés, hogy az igaz nyilt homloku katholikus gróf Andrási Gyula, — kinek miniszterelnöksége alatt szabadon tenyésztek a szent jézsuita atyák, s ki szent társulatunk czédula hordóját dr. Pauper Tivadart cultusminiszterré nevezte, — elhagyott bennünket, elmenvén ama nagy eretnek Bájsztnak (általános pereat) ki a szent és sérthetetlen Concordatumot Bécsben megbuktatá (közfelkiáltás: ó szüzanyánk könyörögj érettünk) helyére, közös külügyminiszternek, mely meggondolatlan tette által szent és egyedülidvezitő anyaszentegyházunkat ennek az elátkozott eretnek kálomista Lónyainak martalékául hagyta — (T ö r ö k J a n c s i e l á j u l, p á t e r T r i t y t r o t y H o r v á t B ó d i k a r j a i b a h a n y a t l i k s e l t ö r i e n n e k p á p a s z e m é t, — á l t a l á n o s s i r á s - r i v á s é s f o g c s i k o r g a t á s).

Határoztatott:

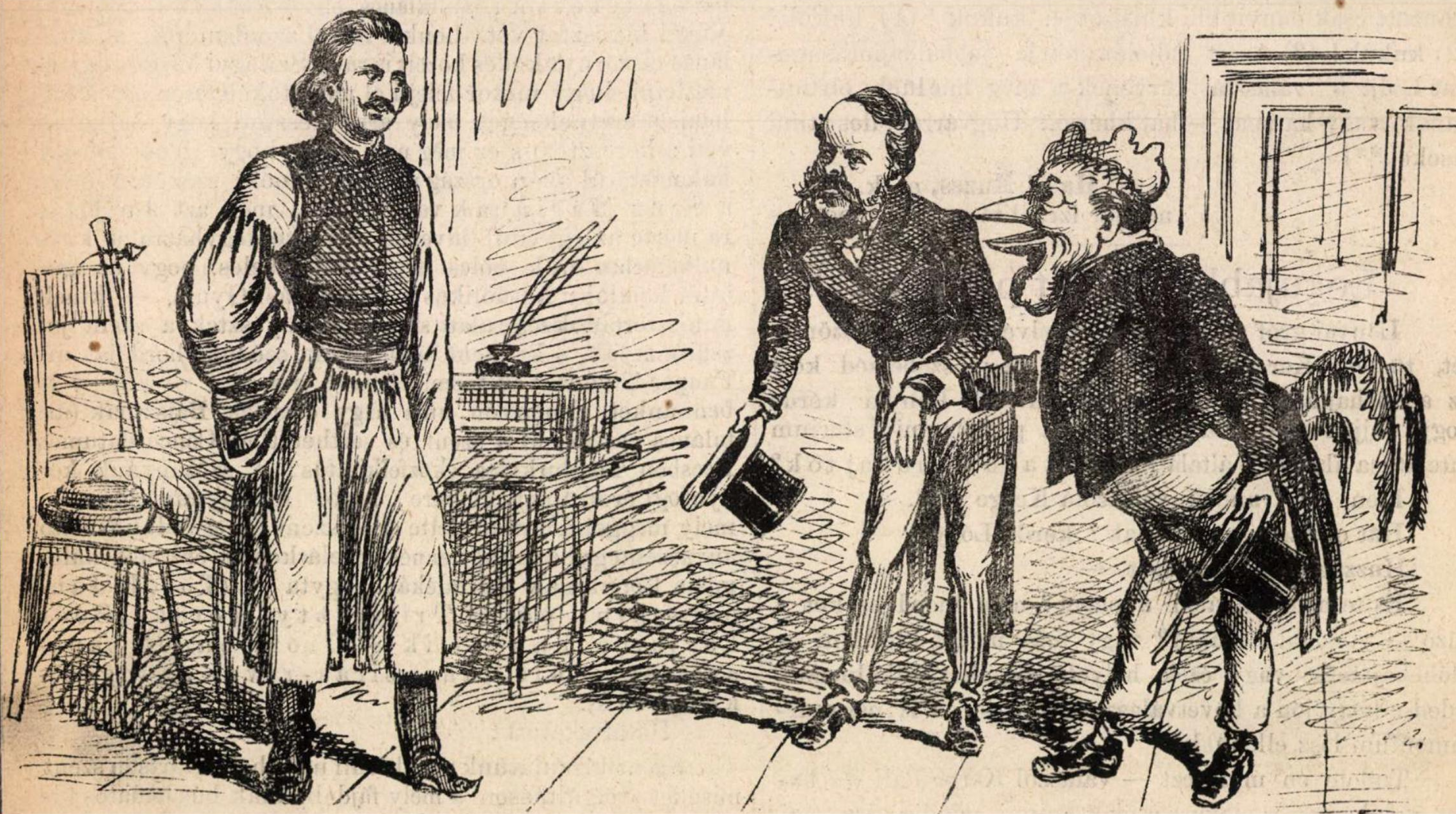
Szent társulatunk rendkivüli nagybőjtöt tartson szent miséket szolgáltasson' s mély fájdalmának bús bánatos kifejezését társulati rendes közlönyünk a Ludas Matyiban innepélyesen közzé tegye.

Kiadta
Páter Makutyi. m. k. jegyző.

**) Ezér a szíp thonácsér nem khérem thitkus kültségekből semmi némő Lunyai phiczolákot. — H. M

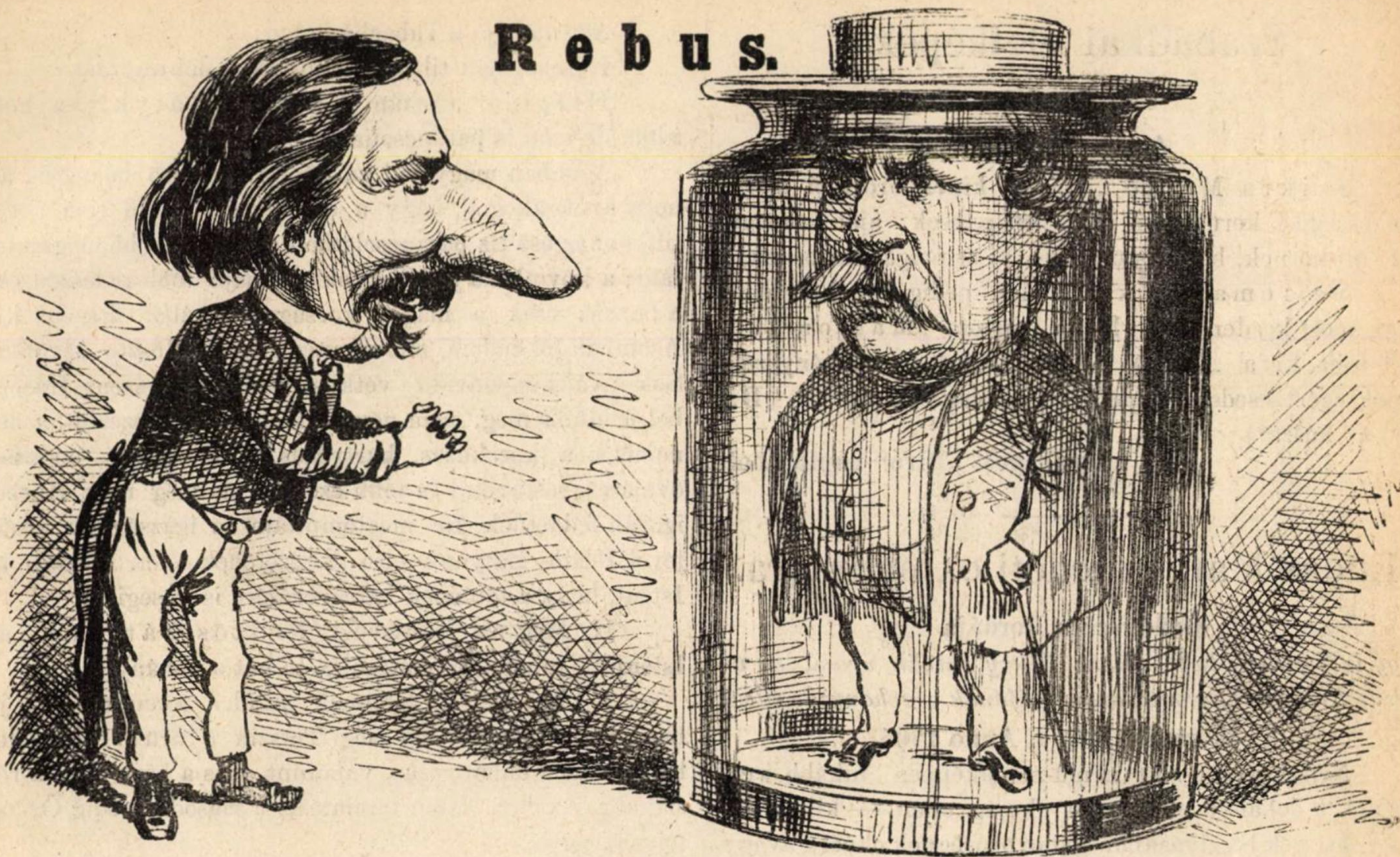


Ludas Matyi átadja Verebessy ő méltóságát a „Kikiriki“ kollégának, hogy ezután már ő porolja ki a kabátját.

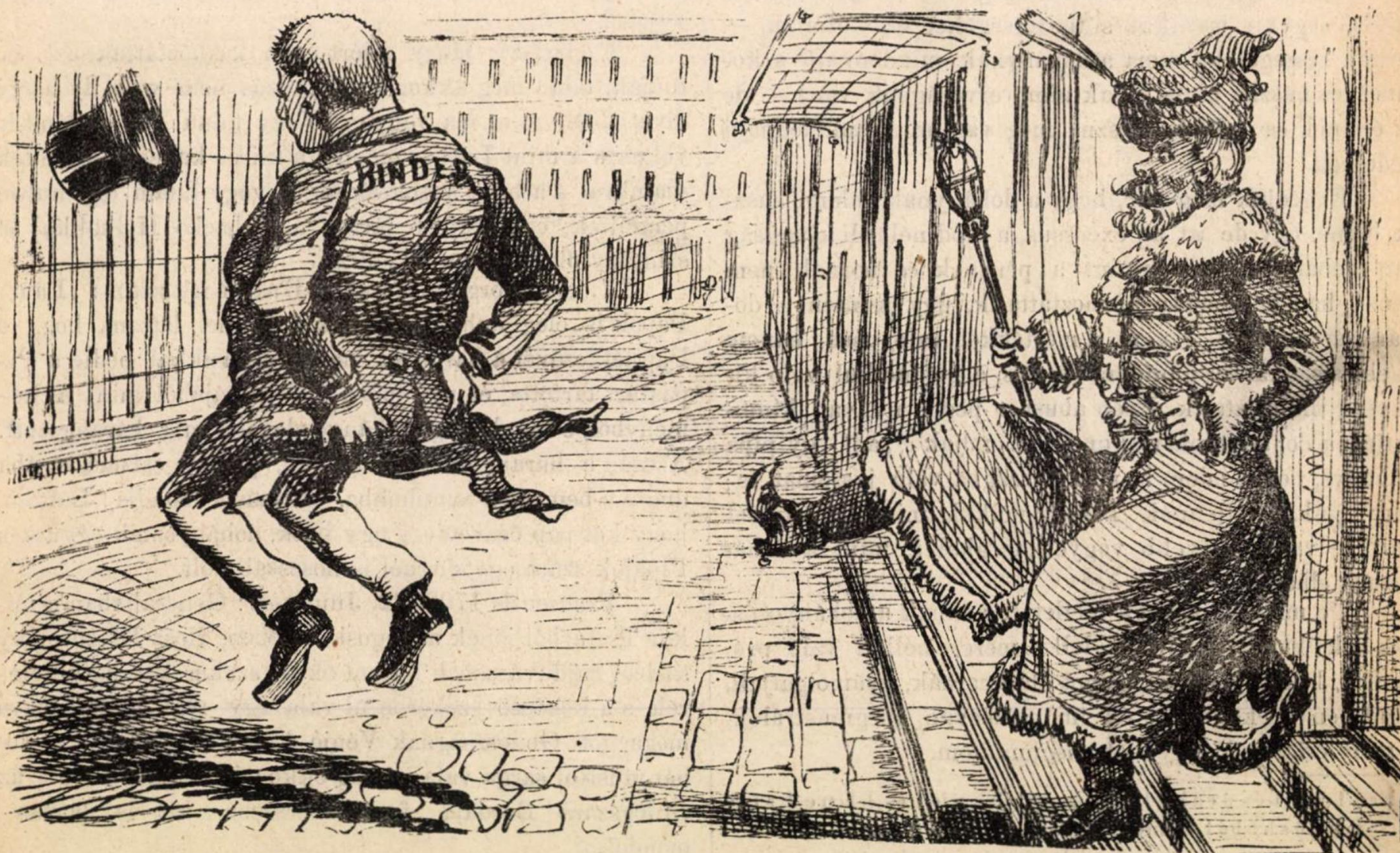


„Kikiriki“ kolléga pedig, hogy a kölcsönt vissza adja, Lónyay miniszterelnökségét ajánlja a Matyi kegyébe.

Rebus.



Tessék megfejteni.



Binder urnak képviselői diurnumaira ráadásul még ez is dukálna.

Szabadkai életképek.

XLIII. kép.

A siámi ikrek.

Szikra Matyó „junior,“ kinek érdemei még a hodsághi kerületben is (!) ismeretesek: ajánlja magát a Deák-körnek, hogy köritse ki őt polgálmesternek,

Sziroma Jósko „senior“ pedig, kinek érdemei csak most kezdenek kikelni, mióta „Márton lúdja“ tojja ki a „birói“ ajánlatokat törvényszéki ülnökségért esedezik, hogy az igazságszolgáltatást „Bitóra“ húzza*)

A kutyabagosi „Biró“ naplójából.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Ördögszára Bordája

vagy is tiszteletes tudós Szent Pétery István uram, az ur Jézus Krisztus haszontalan szolgájának a dohányzás elleni

II-ik prédikátioja, Anno 1705.

Nem kevésbé sőtt némü-némüképpen inkább vétkeznek a dohányosok a józan okoság ellen, — kik a dohány füstinek beszivásában gyönyörüségnek okáért, avagy gonosz szokásból, vagy a velek dohányozóknak kedvekért — hogy szomjuságot szerezzenek magoknak — a napnak és az éjtzakának nagy részét megégetik, és igy a drága idővel együtt javaikat s tisztességöket eltékozolják — mint a részegesek; mert a dohánynak mindennapi s közönséges haszna nincs (csak mint orvoságnak van) — de az ételnek és italnak haszna meg van mint mindennapi eledelnek.

Engedjük meg bár, hogy a dohánynak valami haszna lenne, ugy de itt az excessus, a mód nélküli kivánság van szóban; mert valamint a pénznek és bornak nem ususa hanem abususa kárhoztattatik, ugy szintén a dohányzásra nézve is nem a mértékkel való usus, hanem az ebusus, akarám mondani abusus, a módnélkül való kivánság tilalmaztatik. Ezen abusust pedig nyilván kimutatják a dohányosok mikor azt mondják. „adj egy pipa dohányt, neked adom a menyországba való jussomat is; vagy „inkább ellennék kenyér nélkül, mint dohány nélkül“ — vagy „készebb vagyok meghalni, mint a dohányozást elhagyni.

De mivel mindezek mefletis vannak a dohányozásnak sok hamis pártolói, lelkiismeret nélkül való prókátorai, kik ezt az undokságot óltalmazzák, gyámolgatják, tehát némelyeket előttetek im előhozván, megmustrálok, és mely erőtlenek legyenek megmutatom.

*) Ha lehetett Lénárdból főispánt csinálni, miért ne lehetne Sziroma Jóskóból is birót faragni?

a kutyabagosi „biro.“

És azonképen Szikra Matyóból is polgármestert.

Szerk.

Azt mondja a Tabachó-heluo:

I. Sehol sem tiltja a szentirás a dohányzást.

Felelet: Osztán Füstös Bátya! ha nem tiltja, de nem is parancsolja.

Azonban magyarul megmondva, merö hazugság az, hogy azt krákogod, hogy a dohányzást sehol sem tiltja, tiltja az egész tiz parancsolatban, mint föllyebb megmutatám; a következő predikátiókban majd több is leszen; ez a támasz csak a magad kórságos agyából fittyent ki! Azomban jól tudom, mit akarsz ehegni. Jöszte ökröndi! Sok kiváltképpenvaló vétkek, melyeket a szent Irásokból feddünk meg, nem neveztetnek ki betüszerint, a minémüek a koczkázás, kártyázás, kötélenjárás, önöntés, övmérés, rostavetés és több ezerféle, de még is az Irásból igazán feddetnek. Im megtompitám az igazságnak vésőjével Füstős Bátyánk első ütközetének élét. Hiszem az Istent, hogy a többinek hátraverésére is rásegit.

II. Még ezt is csevegi Füstös Bátyánk: az Istennek minden teremtése jó, jó hát a dohány is.

Felelet: Az Istennek minden teremtése jó? jó hát a varas béka is, edd meg. Tetszik e ürü!? Más a dohány, más a dohányozás, valamint más a bor, más a részegség. Az első Isten teremtése, a második pedig Ördög tojománynya!

III. Rebesgeti Füstös Bátyánk ezt is: Tudós embereket hallgattam már én, de sohasem hallottam, hogy csak egyik is közülök valaha a dohányzást kárhoztatta volna.“

Felelet: Hogy miért nem kárhoztatták azt ők tudják, talán még akkor a dohányzás nem volt ily nagy divatjában, mint ma vagyon. Vagy talán Placentinusok voltak s a mint Luther mondja a zsiros kancsót fölvették szájukra, s a bünt megették ők is, vagy talám egy huron pendültek, egy ebinon jártak a Tabacho Heluokkal és szintugy ők is füstösök voltak.

IV. Hánytorgatja Füstös Bátyánk aztis: „Láma Papok is elég dohányosok, szemeimmel láttam, hogy a Pap félkezével a harangot vonta, a másikkal pedig a Pipaszárt tartotta, és ugy jött a füst a szájából mint a kéményből, s mindaddig dohányozdogált, mig harangozott. Azután a harangozást elhagyván, pipáját csizmaszárába dugta s bement a templomba.“ A másik mondja: Láttam, hogy két pap öszveült, s ugy ittak, dohányoztak együtt, a Pipájok szára egy singnél is hoszszab volt.“

Praesentis 1703. 22. Juni a sz: Generalisban a mikor Tsatárból jőnék a Bagosi Erdőben, Rosz Böszörmény szabad hajduvárosbeli három ökrös szekereket hátul elérék, s a középső szekéren ül vala egy régi időtől fogva megaggott Gonoszságnak Vénje, kinek ősz szakálla a dohányfüsttől sárga vala, s még ekkor is szájában volt az Őrdőgszára Bordája, füstölt erőssen, kit is látván, mondék:“

Héjh jó Atyámfia! vén ember és még is szivod, be mocskos tükör vagy az Ifjak előtt.

Erre ő nekem hajdú módon és sült parasztul ezt mondja: „Menj az uton, a melylyen elindultál, te is szivod szintugy oda haza, mert a Papok is dohányoznak mint mások, söt mások is ö töllük tanulják." E hát argumentumok Füstös Bátyáméknak. Erre is megfelelek.

Èn azt nem tagadom, hogy a Papok is dohányosok nem volnának, mert ha tagadnám, olly nagyot hazudnék, hogy ki ki csudálná mint fért ki a számon, azonban az experientia is megczáfolna. Szintugy nyitva van a Papnak is a Pokol ajtaja, ha bünben él s abban hal meg mint neked.

Vétkes példáról nem kell himet varni, nem mint olyanok a papok, mert vagynak olyanok is, kikről el lehet mondani, a mit Eliseusrol Simaminis mondott, „ez az Isten embere, szent ember." Ezeket kövesd hát te Papok g . . . . . turkáló!

A mindenváró és türelmes magyarokhoz.

Boldogságod tetöpontját —
Örvendj magyar! elérted,
„Magyar kormány" ül ős Budán,
Azt ohajtád, — azt kérted.

Hitted ugy-e? hogy alatta
Nem lesz sok huzavona, —
Mert hisz a föld, melylyen te élsz,
Kormányodnak is hona.

Vártad, hogy a sulyos teher,
Válladon tán könynyebbűl,
Sorsod dolgod, — mint Bach alatt, —
Nem lesz épen oly ebül.

Remélted, hogy „negyvennyolczas
Alkotmányod" viszsza tér,
Hisz kormányod erében is
Buzog tiszta magyar vér.

Biztatott is eleinte, . . .
Mint czigány szokta lovát,
De később meg azt se mondta:
„Cseréljünk aczélt — kovát."

Soha egyszer se kérdczi
Tetszik vagy nem valami?
Söt ha te kéred esengve,
Meg se akar hallani.

Évről évre szaporitja
A roppant deficitet,
Tudja, hogy te megse kukkansz,
Szó nélkül megfizeted.

Azért nehány millióval
Jövöre is boldogit,
Hogy még inkább nővekedjék
Benned a türelem s hit.

Uj bőségszarut is csinált
Számodra, — ez a k ö l c s ö n,
Hogy abbol is rád minél több
Ohajtott áldást töltsön.

Élesre kiköszörülte
A „közösügyes fejszét,"
Alkotmányod életfáját
Azzal forgácsolja szét.

Fejtetöre állitja azt,
A mi eddig lábon állt,
Öszsze zuz és zavar mindent,
Mondván: hogy r e n d e t csinált.

De te azért csak t ü r j békén,
És v á r j á l végetlenül,
Hát ha igy is a s ü l t g a l a m b
Tátott szádba berepül?

Dicső flegmádbol ki ne jöjj,
A kormány ellen ne tégy:
Mily boldogság azt se tudni,
M i t ö l d ö g l i k m e g a l é g y.!!?

Papirrágó.

Nyilt levél:

Édes ecsém Matyi!

Lapod 46-ik számában két talpraesett képet közöltél „k o r s z e r ü i l l u s t r á t z i ó k a m a g y a r k l a s s i k u s o k b o l" cim alatt; ezek egyikén egy ütött-kopott frakk van, a háttérben egyik felül a bécsi István torony, másik felül a budai királyi palota, tetején zászlóval. — Ha már te nem szinezteted képeidet, mint a mi Borszem Jankónk, legalább azt megtehetted volna, hogy arra a budai királyi palotán levő zászlóra rajzoltathattál volna egy derék k é t-fejü s a s t avagy nem emlékszel-e országházi hires beszédemre, melyben bebizonyitottam, hogy a m a g y a r k i r á l y palotájára f e k e t e s á r g a z á s z l ó d u k á l. — Az illyenek többé el ne kerüljék figyelmedet.

Deák Ferencz. m. k.

Zsiga postás.



Czorda Béla törvényszéki ülnök urnak Szabadkán: az almaküldeményt megkapta Matyi. Fogadja elvtárs! érette legőszintébb köszönetünket. **Szercsikás** közreműködését jövőre is szivesen vesszük.

Vigilnek: „Hogy az Üstökös" a „Ludas Matyi" régi adomáit tálalgatja fel, annak csak örvendünk. „Benn van a számlában" bizony benn van az a Matyi 1868-ki évfolyamában is, csakhogy ott a kereskedő földes ur, a segéd pedig ispán.

„**Szülém**"-nek Lónyay bizony taki vastag nyaku kálomista, jaki to csont!

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz.